

Bpa3 2018 Hand. 3,13-15+17-19, 1Joh, 2,1-5a; Lc 24,35-48

We hebben de afgelopen weken almaar alleluia's gezongen om de opstanding van de Heer te vieren. De liturgie was op zijn Paasbest om de overwinning op de dood te verkondigen. Wie niet beter weet, zal zich er niet over verwonderen.

Maar die klanken staan op gespannen voet met de Evangelieverhalen over de Opstanding. Die beginnen immers allemaal in mineur. Is het niet de vraag wie die loodzware steen van het graf zal weggrollen, dan is het wel de verbijstering en de schrik over het ongehoorde dat hen overkomt.

De leerlingen hadden op goede vrijdag alles verloren. Het verhaal van hun leven was over en uit. De droom waarin ze hadden geloofd, de man die ze achterna waren gegaan, de hoop die hen had vervuld, alles is voorbij. De steen die voor het graf gewenteld wordt, is ook op hun eigen leven gelegd. Dood en begraven.

Het valt niet moeilijk je in te leven in die ervaring. Zij is geen van ons vreemd. Het hart zal maar uit je bestaan worden weggesneden. De man of vrouw met wie je het leven wilde delen, de kinderen die je als je toekomst zag, de positie of de baan waarvoor je helemaal gegaan was, wat blijft er over van het leven als je dat ontvalt? Een zwart gat, een bladzijde die voor altijd onbeschreven blijft. Zo lijkt het toch.

Het leven is een raadselachtig boek, en meer dan dat. Dat geldt voor ons, dat gold ook voor de leerlingen van Jezus. Zij hebben aan dat boek meegeschreven door met Jezus op te trekken. Zij hadden ook een idee over het verloop van het verhaal. Maar gaandeweg neemt het verhaal een loop die zij niet kunnen volgen, die ze niet snappen of niet kunnen accepteren. We gaan toch allemaal voor een happy end en gluren we al we op de laatste bladzijde hoe het afloopt.

Maar voor hen komt er geen laatste bladzijde met een stralend einde, zo ziet het er althans naar uit. Het verhaal eindigt abrupt op goede vrijdag met een zwarte pagina.

Zo gaat dat in hun leven en soms ook in dat van ons of minstens in dat van tal van mensen in onze wereld. Een zwart gat, en is er dan nog een weg of een nieuw begin?

Het leven als een boek. Het is een heel bijbels beeld en in het laatste boek van de Schrift wordt de vraag gesteld wie het boek kan openen en lezen. Blijkbaar is dat niet iedereen gegeven.

Het boek van het leven, met welke ogen lezen wij het, met welke oren beluisteren wij het?

Als wij in deze Paastijd het evangelie lezen en herlezen, dan valt het op dat de leerlingen het leven met heel andere ogen hebben gelezen en bekeken als Jezus. En dan vallen woorden en gebeurtenissen niet op dezelfde plek, en krijgen ze een andere kleur.

Ze waren met Jezus opgetrokken, zijn woorden hadden ze gehoord en zijn wonderen hadden ze gezien. Hun hart had er mee ingestemd, maar gaandeweg hadden ze bij zijn optreden vragen gehad, ja, ze hadden een voorbehoud gemaakt bij sommige uitspraken en meer dan dat. Al die prachtige parabels over Gods Koninkrijk, hun hart was er sneller van

gaan kloppen, maar die woorden over lijden en dood, daarvoor hadden ze hun hart gesloten. Die werden uit hun boek geweerd of gewist.

De dood, nee, dat mocht niet gebeuren. Ze wilden er niet van weten, maar daarmee sluiten zij de weg naar het leven af, want het boek van het leven wordt maar een boek naar het Licht voor wie de ogen niet sluit voor het duister op de weg.

Vandaag, op deze Paaszondag, zien we hoe de leerlingen geen raad weten met de Heer die in hun midden verschijnt. Verbijstering en schrik, want dood is dood en wat valt er dan nog te verwachten behalve zinsbegoocheling en spoken. Zij kunnen niet geloven dat God nog geschiedenis met Jezus schrijft waar voor hen het boek gesloten is, afgesloten.

Het boek van het leven, broeders en zusters, wie kan het lezen? Met welke ogen en oren lezen en luisteren wij? Zijn het die van Adam en Eva in het paradijs, die om de tuin werden geleid en meenden te lezen dat ze iets te kort kwamen als ze het leven niet zelf zouden grijpen? Of zijn het de ogen van hun kinderen en kleinkinderen tot in het zoveelste geslacht die door angst en afgunst de ander als een belager of concurrent zien?

Wat zie je of wat lees je als je ogen zijn verblind, als je hart niet zuiver is, als je oor niet afgestemd is op het stille woord van God die steeds weer geschiedenis met ons wil schrijven, ook als wij menen dat het uit en over is?

Pasen, broeders en zusters, het is de dag waarop de verrezen Heer in hun midden verschijnt en hun de Schrift ontsluit. Hij doet wat Hij zijn hele leven heeft gedaan, het boek van het leven voor hun ogen lezen met de inzet en overgave van heel zijn bestaan. Dat kon hij omdat hij het oude geloofsverhaal las met de open blik van het vertrouwen. In al die verhalen van wet en profeten zag hij zijn eigen weg oplichten. En gaandeweg had hij ontdekt dat de dood mogelijk de laatste vorm van trouw was aan het leven, aan zijn levensroeping en aan God.

Wij horen vandaag hoe Jezus hun de Schriften verklaart, hoe hij hun dat oude en overbekende verhaal doet lezen met nieuwe ogen en toekomst biedt. Niet met die van de oude Adam die meende zich het leven te moeten toe-eigenen om het niet te verliezen, maar met de ogen van de ware Zoon, die luisterend naar het leven ontdekt waartoe Gods Liefde hem roept en nodigt.

Die weg die in de ogen van de leerlingen een aanstoot en dwaasheid leek, een te vermijden pad, die weg wordt hun nu geopenbaard als weg ten leven.

Pasen, broeders en zusters, het is het feest van de Ene die het boek van het leven heeft weten te lezen, eruit heeft geleefd, het heeft vervuld en het nu voor ons opent.

Pasen, feest van het geopende graf, feest van het openen van de ogen, feest van het openen van de Schrift, opdat wij het leven zouden lezen met de overgave van de Zoon, en wij als Nieuwe Adam en Nieuwe Eva zouden leven, als kinderen van het Licht. AMEN.